

MEKÂN FARKI DEĞİL, AYRILIK ACISI İMİŞ MEĞER GURBET...

Bu yazımızda “Gurbet”i işleyeceğiz. Gurbet’i iki ayrı bakış açısı ile işleyeceğiz.

Birinci Bakış Açısı:

Gurbet denilince hemen akla “uzakta olmak” gelir. Uzaklık denilince de ilk akla gelen fiziki olarak birbirinden ayrı mekânlarda bulunmalardır. Eskiden büyüklerimiz çalışmak için memleketlerini terk ederlerdi. Ya İstanbul’a ya Avrupa’ya ya da başka bir yere gidip uzun seneler dönemezlerdi. Sevdikleri burnunda tüterdi ama ayda bir gelen mektuptan başka iletişim araçları yoktu. Gelen mektuptan aldıkları bir kara haberle yıkılırlar ama üzülmekten başka bir şey ellerinden gelmezdi. Döndüklerinde ise giderken geride bıraktıkları birçok kimsenin artık olmadığını ve kendisi göremeden büyüüp kocaman olan çocuklarının hallerine şaşarlardı ve içlerinde hep bir şeylerin acısı olurdu. Sonra telefonlar çıktı uzaktan duyulan sesler bu hasreti biraz dindirdi... Derken internet ve akıllı telefonlar... Şimdi istediğiniz kişiyle artık canlı olarak sohbet edebiliyorsunuz dünyanın her yerinden... Sesini duyuyor, halini görüyorsunuz...

Peki gurbet yok mu artık?..

Hayır gurbet var, hem de hiç olmadığı kadar... Sadece tanımı değişti ve gerçek gurbetin ne olduğu ortaya çıktı. Mekân farkı değil, ayrılık acısı imiş meğer gurbet... Uzaklık perdesi altında içimizi yakan ayrılıkmış meğer...

Bence gurbeti “dokunamamak, hissedememek” diye tarif etmeliler... Uzaktaki bir sevdiğinizin sesini duyabilirsiniz, hatta kameradan canlı olarak sohbet de edebilirsiniz ama eğer ona dokunamıyorsanız, başıma bir şey gelse arkamdır diye hissedemiyorsanız gurbettesiniz. Hatta yanında oturup yüzüne baktığınız halde ona dokunamıyorsanız içinizdeki gurbete hapis değil misiniz? Yani asıl gurbet mekânda değil gönülde imiş...

İkinci Bakış Açısı:

Peki gurbet sadece insanlarla mı olur? Günde beş kere ezan okunduğu halde namaz kılmıyorsa bir Müslüman, namazın gurbetinde değil midir?

Yakınında olduğu halde camiye gitmeyen bir Müslüman, caminin ve cemaatin gurbetinde değil midir?

Ramazan tüm atmosferiyle bizi sarmışken oruç tutmuyorsa bir insan bu havadan teneffüs edemiyorsa Orucun derin gurbetinde değil midir?

Rabbimiz her vesileyle bizi sevdiğini rahmetiyle bize gösterirken; ona ibadet etmeyenler kulluğun gurbetinde değil midir?

Maalesef, gafletimizden nefis ve şeytanın bizi uyutmasından içimizdeki bu gurbetlerin farkında bile olamıyoruz...

Ve Son Söz...

Mekânsal gurbetler istenmez ama başa gelince mecbur çekilir. Ama şu bir gerçek ki hangi dilden, dinden, ırktan olursa olsun gurbetteki bütün insanların ortak bir isteği vardır; O da **VUSLAT**’ tır.

Rabbim bize içinde olduğumuz ve içimizde olan gurbetlerin vuslatını nasip etsin, Amin...